

## Arrest

nr. 114 002 van 20 november 2013  
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat de eerste verzoekende partij op 3 juni 2013 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 19 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaten K. BLOMME en D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de rechtspleging

Artikel 39/68-2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), luidt als volgt:

*“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften”.*

Met toepassing van artikel 39/68-2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. 129 797 en nr. 130 272 van rechtswege gevoegd.

De eerste verzoekende partij heeft aan de Raad niet uitdrukkelijk aangegeven op basis van welk verzoekschrift hij uitspraak moet doen, noch werd ter terechtzitting daaromtrent een standpunt ingenomen.

Overeenkomstig voormelde bepaling zal de Raad derhalve uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X en wordt de eerste verzoekende partij geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

## 2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

2.1. Op 11 juli 2008 en 18 november 2008 dienden verzoekende partijen aanvragen om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze werden beschouwd als één aanvraag en zij werd ontvankelijk verklaard op 13 januari 2009 doch ongegrond op 4 januari 2012.

2.2. Op 28 maart 2013 en 3 april 2013 dienden verzoekende partijen opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3. Op 22 april 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de in punt 2.2 bedoelde aanvragen die als één aanvraag worden beschouwd, onontvankelijk. Op 6 mei 2013 wordt deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*“Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, i” tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. Op 04.01.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 11.07.2008. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 11.07.2008. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 04.01.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”*

## 3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoeksters voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, evenals *“schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet*

worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur”.

Verzoeksters betogen als volgt:

*“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoekster reeds zou zijn ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag waarin werd geoordeeld dat deze ziekte niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf.*

*Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.*

*Dit artikel bepaalt letterlijk:*

*“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.*

*Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:*

*ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*

*ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*

*ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er*

*geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

*De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt gemotiveerd en ook advies wordt verstrekt inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven, waaromtrent wordt gesteld dat deze hypothese niet aan de orde is.*

*Er wordt evenwel geen enkel advies gegeven noch gemotiveerd in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit.*

*Tevens wordt in casu ten onrechte door een al te gemakkelijke deductie overgegaan tot de bewering dat geen sprake zo zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.*

*Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van art. art. 9 TER § 1 VW beperkt tot de eerste hypothese, weze personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaken voor het leven van de persoon, terwijl er hetzij geen enkel onderzoek is gebeurd naar de overige hypothesen voorzien in dit artikel hetzij deze zomaar gelijkgeschakeld worden met de eerste hypothese door deductie.*

*Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.*

*De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat er geen sprake is van een onmiddellijk levensbedreigende ziekte, en op basis van deze beperkte beoordeling afleidt dat er geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.*

*Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.*

*De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerd gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.*

*Ten onrechte worden bepaalde categorieën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.*

*Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.*

*Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en verzoekster niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan.*

*Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;*

*Er wordt gesteld alsof er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de ziekte-toestand, en dat er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid.*

*In werkelijkheid is een dergelijk onderzoek nooit gebeurd en dan nooit aan de orde geweest.”*

3.2. Waar verzoeksters, naast de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, de schending opwerpen van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, dient de Raad erop te wijzen dat er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur bestaan en het de Raad niet toekomt uit het betoog van verzoeksters te gaan distilleren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten door de bestreden beslissing, andere dan het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Verzoeksters lezen in de bestreden beslissing zaken die er niet in staan. Zo staat nergens in de bestreden beslissing dat ze steunt op een deductie zoals verzoeksters ze omschrijven in hun verzoekschrift en kan er evenmin in gelezen worden dat ze steunt op een medisch advies. Verzoeksters voeren een uitgebreid betoog over de toepassing van artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet maar gaan er volledig aan voorbij dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, *“zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012”*.

Deze bepaling luidt als volgt:

*“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:*

*(...)*

*5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”*

3.5. Er wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd in het licht van deze bepaling. Verzoeksters gaan totaal niet in op de kernvaststelling in de bestreden beslissing dat blijkt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoeksters achten de motivering *“vaag en nietszeggend”* doch deze overtuiging toont geen schending aan van de in het middel opgeworpen bepaling en beginselen.

3.6. Gelet op het gestelde in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, ziet de Raad niet in waarop verzoeksters' verwachting gebaseerd is dat de bestreden beslissing ook nog dient te motiveren aangaande het gestelde in artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

3.7. In een tweede middel werpen verzoeksters de schending op van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en werpen ze opnieuw de schending op van het "beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht)".

Verzoeksters betogen als volgt:

*Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:*

*"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed*

*Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).*

*Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:*

*"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.*

*Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."*

*De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 September 1995, Rev.dr.etr. 1996, 249).*

*Verzoeksters menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiele motiveringsplicht werd geschonden.*

*Verzoeksters vorderen dan ook op grond van een schending van materiele maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.*

*De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.*

*Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar een eerdere beslissing waarin werd geoordeeld dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand niet direct levensbedreigend is en kan gesteld worden dat er dus ook geen onmenselijke behandeling aan de orde kan zijn, er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.*

*Verzoeksters kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.*

*Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.*

*Om een verblijf te bekommen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen*

*Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).*

*Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).*

*De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de sante, mais bien sa grative et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).*

*Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.*

*Minstens dient vastgesteld dat beslissingen uit het verleden uiteraard niet tot in de eeuwigheid hun gelding kunnen behouden en er ondertussen meer dan een en een half jaar is verstreken sedert de beslissing waarnaar wordt verwezen.*

*Er diende dan ook een volledig nieuw onderzoek te gebeuren en van de ziekte toestand zelf, en van de mogelijkheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst, meer specifiek Tsjetsjenië, en dus niet in Rusland in het algemeen, waarbij dient opgemerkt dat verzoeksters van Tsjetsjeense origine zijn."*

3.8. Voor zover uit het betoog van verzoeksters dient te worden begrepen dat ze kritiek uiten op de in punt 2.1. bedoelde beslissing, dient de Raad op te merken dat in onderhavige betwisting die betrekking heeft op de in punt 2.3. bedoelde beslissing niet dienstig kritiek kan geuit worden op een andere beslissing.

3.9. De Raad herhaalt verder dat de bestreden beslissing niet getroffen werd in toepassing van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet en in dit verband dan ook niet dient te motiveren.

3.10. Het gegeven dat er enige tijd verstrijkt tussen de in punt 2.1. bedoelde beslissing en de bestreden beslissing houdt niet in dat er zoals verzoeksters betogen in hun verzoekschrift *“een volledig nieuw onderzoek (diende) te gebeuren en van de ziekte-toestand zelf, en van de mogelijkheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst”*.

Het tweede middel is ongegrond.

3.11. In een derde middel werpen verzoeksters opnieuw de schending op van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van het *“beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht )”* evenals de schending van *“het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur”* en van artikel 3 EVRM.

3.12. Er kan verwezen worden naar het gestelde in de punten 3.2. e.v.

3.13. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in. Derhalve is een schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde.

3.14. Verzoeksters verwachten een onderzoek van en motivering aangaande de beschikbaarheid van de benodigde zorgen in het land van herkomst en de gevolgen voor verzoeksters van een terugkeer naar dit land, doch deze verwachting vindt geen grond, gelet op het feit dat de bestreden beslissing – het weze nog maar eens herhaald – getroffen werd in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De zaken met rolnummers 129 797 en 130 272 worden gevoegd.

**Artikel 2**

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer 130 272.

**Artikel 3**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de zaak met rolnummer 129 797.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA